

A Prelátus 2008. januári levele

Januári levelével Mons. Javier Echevarría arra emlékeztet, hogy a keresztényeknek - tiszteletben tartva mindenki szabadságát - tovább kell adniuk hitüket életük példája és szavaik által.

2008.01.14.

Drága gyermekeim! Isten oltalmazza leányaimat és fiaimat!

December 25. óta minden arról beszél nekünk, hogy Krisztus, az Atya

örök Igéje, testté lett és Szűz Máriától megszületett, hogy megváltson minket. A keresztény hagyományokkal rendelkező országokban a népi áhítat számtalan különböző módon nyilvánítja ki az emberek örömét e csodálatos misztérium felett. Sok jóakarató férfi és nő – köztük nem keresztények is – a katolikusokkal együtt magáénak vallja a béke, az igazság és a szolidaritás ideálját, amelyet ez az ünnep felidéz, és ezáltal is újabb bizonyosságot nyer, hogy Krisztus üzenete választ ad az ember legmélyebb vágyaira.

Mindazonáltal ezen ideálok felidézésén túl – ami kétségtelenül fontos, különösen a mostanihoz hasonló időkben, amikor hiányzik a béke sok nemzetben belül és sokak lelkiismeretében - a Karácsonyban a legfontosabb maga az esemény, amelyet ünneplünk. Erre emlékeztetett a Szentatya néhány

nappal az ünnep előtt: **Betlehemben megmutatkozott a világ számára a Fény, amely bevilágítja életünket; feltárult előttünk az Út, amely emberi mivoltunk teljességéhez vezet. Mi értelme van a Karácsony megünneplésének, ha nem ismerjük el, hogy Isten emberré lett? Üres ünneppé válik. Mindenek előtt nekünk keresztényeknek újra, mély és szívből jövő meggyőződéssel kell megismételnünk Krisztus születésének igazságát, tanúságot kell tennünk mindenki előtt arról, hogy tudatában vagyunk annak, hogy egy soha nem hallott ajándékot kaptunk, amely nemcsak nekünk szól, hanem mindenkinek.**[1]

A Karácsony újra emlékeztet minket arra, hogy mily sürgősen kell együtt munkálkodnunk Krisztussal, hogy a Megváltás gyümölcseit felhasználjuk. A betlehemi pásztorok jó példát

állítanak elénk: miután odasiettek az istállóhoz, ahol megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket, örömmel eltöltve visszatértek hétköznapi munkájukhoz. Bensőleg megváltoztak, és hazatértek, dicsőítették és magasztalták Istent mindenért, amit csak hallottak és láttak, és tovább akarták adni az örömhírt családjuknak és szomszédaiknak; így aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok beszédén.[2] Mindez pedig annak ellenére történt, hogy ők valószínűleg hallgatag emberek voltak, kevésbé hajlamosak a beszédre, amint az ma is van.

Amikor valaki nagy örömet él át, késztetést érez, hogy az őt körülvevő embereknek is beszéljen róla. Ez még indokoltabb, ha arról a természetfölötti életről van szó, amelyet Jézus hozott a világra. Olyan öröm ez, amelyet nem lehet

rejtegetni, mivel a keresztény hivatás természeténél fogva magával vonja az apostolkodás szükségességét. Az ember nem tarthatja meg magának az abból fakadó örömet, hogy Isten megváltotta. ***Szent Ágoston szerint mindannak a lelke, aki egy lelket elvezet a megtéréshez, eleve el van rendelve. Gondoljatok csak bele, mit is jelent akkor egy lelket Isten útjára, az önátadáshoz elvezetni! Csodálatos! (...) Mivel a jó – természeténél fogva – egyre terjed. Ha valami jónak vagyok a birtokában, szükségszerűen vágyom rá, hogy mások is részesüljenek ugyanabban a boldogságban.***[3]

Mindazonáltal sok helyen az a hamis elgondolás terjedt el, hogy az embereknek nem illik saját vallásos meggyőződésükről beszélniük másoknak. Ez ugyanis – egyesek szerint – felér a másik ember magánszférájába való

beavatkozással, belső világának lerohanásával. El kell utasítanunk ezt a fajta hozzáállást, és mindig készen kell állnunk, hogy megfeleljünk mindenkinek, aki csak kérdezi, mi a keresztény hivatásunkban rejtőző remény alapja[4], és őszintén kell vágnunk arra, hogy a megváltás örömhíre visszhangozzék rokonaink, barátaink és ismerőseink fülében.

Nem elégedhetünk meg azzal, hogy csak példánk által teszünk tanúságot, mivel a példa önmagában nélkülözhetetlen ugyan, de nem elég. Idézzük fel, hogyan feddte meg Isten azokat, akik tettek szemrehányást az embereknek bálványimádásuk miatt: *néma kutyák mind, nem tudnak ugatni; csak álmodoznak heverészve, csak szunyókálni szeretnek.*[5]

Leányaim és fiaim, legyünk éberek, nehogy valaha is kiérdemeljük az Úr ilyen szemrehányását, hiszen akkor nem lennénk többé *a föld sója és a*

világ világossága.[6] Erre pedig nem kerülhet sor. Apostoli buzgóságot természetfölötti ösztönként próbálod előmozdítani? Milyen sürgősséggel kéred Istent, hogy juttassa eszedbe a megfelelő szavakat napi beszélgetéseid során, beleértve a munkavégzés vagy a pihenés során folytatott beszélgetéseidet? Beszélünk kell a férfiaknak és nőknek arról az isteni szeretetről, amely abban nyilvánul meg, hogy Isten Fia eljött a világba, és arról, hogy az Úr számít a mi közreműködésünkre is a szeretet, élet és béke üzenetének hirdetésében.

Néhány hete a Hittani Kongregáció kiadta a *Doktrinális jegyzet az evangelizáció egyes szempontjairól* című dokumentumot, amellyel kapcsolatban XVI. Benedek javasolja, hogy a hívek elmélkedjenek róla.[7] A dokumentum többek között kiemeli, hogy „elvezetni egy személy

intelligenciáját és szabadságét
becsületesen a Krisztussal és az ő
Evangéliumával való találkozáshoz
nem tekinthető helytelen
cselekedetnek, hanem sokkal inkább
jogos törekvésnek és szolgálatnak,
amely képes arra, hogy az emberi
kapcsolatokat gyümölcsözőbbé
tegye”.[8] Továbbá „a vallási
szempontból jelentős események és
igazságok közlése a célból, hogy
mások is elfogadják őket nem csupán
mélyen összhangban áll a párbeszéd,
hivatalos közlés és oktatás emberi
jelenségével, hanem egy másik
lényeges antropológiai ténynek is
megfelel: az emberi személyre
jellemző váagnak, hogy mások
számára is lehetővé tegye az ő saját
javaiban való osztozást”.[9]

Természetesen - ebben is, mint
mindenben - nemcsak tiszteletben
tartjuk az emberek magánszféráját
és szabadságát, hanem meg is védjük
azt; elutasítunk mindenféle

erőszakot. Élénken él
emlékezetünkben Szent Josemaría
példája és tanítása, amikor azt
mondta: ***Mindig is védelmeztem az
egyéni lelkiismeretek szabadságát.
Nem értem az erőszakot. Nem
tartom megfelelő eszköznek sem
arra, hogy meggyőzzünk, sem
arra, hogy megnyerjünk
magunknak másokat.***[10]

Eszembe ötlík, hogy az Atyánk hogy
ragaszkodott ehhez a hozzáálláshoz.
Talán gyakoribbá vált, amikor egyes
körökben egyre terjedt az az
elgondolás, hogy az embernek nem
szükséges a hitéről beszélni
másoknak, hanem elég a viselkedése
által tett tanúbizonyság. Ezzel a
hozzáállással szembesülve – amely
végül megbéníthatná az Egyház
misszionáriusi buzgalmát – Szent
Josemaría apostoli eréllyel reagált.
Kifejtette: ***A gyermekeimnek
keresniük kell az alkalmat, hogy
beszéljenek, hogy továbbadják***

***azokat a csodákat, melyeket az Úr
ránk bízott. Ahhoz, hogy
keresztényként dolgozzunk, nem
elég jelen lenni.[11]***

Amikor a II. Vatikáni Zsinat már a végéhez közeledett, az Atyánk buzdított minket, hogy ültessük át a gyakorlatba az Egyház e jelentős gyűlésének tanítását. Mindenekelőtt arra ösztönzött minket, hogy – nyilvános és magánbeszélgetésekben egyaránt - emlékeztessük az embereket az életszentségre és az apostolkodásra való általános meghívásra, amelyet a Zsinat oly erőteljesen hirdetett. Arra buzdított minket, hogy igazságon és szereteten alapuló, kitartó apostoli jellegű beszélgetést folytassunk mindenkivel, katolikusokkal és nem-katolikusokkal, keresztényekkel és nem-keresztényekkel. Ennek megfelelően élt ő is élete végéig. És eszembe ötlük számos példa arra, ahogy az Atyánk megragadta a

kínálkozó alkalmakat, hogy ily módon szolgálja a lelkeket.

Akkoriban az emberek sokat beszéltek arról, hogy miért is jobb nem elmagyarázni a keresztény hitet másoknak. Egyesek odáig is elmentek, hogy a párbeszédet olyan beszélgetésnek tekintették, amelynek keretében az embernek félre kell tennie az Egyház által tanított igazságokat, mintha Istenről vagy a kinyilatkoztatott igazságokról alkotott mindenféle vélemény egyformán érvényes és hiteles lenne. Az akkori körülmények között, Szent János Evangéliumából kiindulva Szent Josemaría sok olyan beszélgetéshez, párbeszédhez fűzött magyarázatot, amelyet Jézus Krisztus folytatott a kortársaival. És örömmel látta, hogy a keresztények ugyanazt tették évszázadokon keresztül, követve a Mester példáját. ***Az Evangélium hirdetése során az apostolok csodálatos***

beszélgetéseket folytattak azokkal, akikkel találkoztak, illetve akiket jártukban-keltükben és apostoli utazásaik során felkerestek. Nem létezne ma az Egyház, ha az apostolok nem folytattak volna természetfölötti jellegű párbeszédet minden lélekkel. Azért, mert a keresztény apostolkodás lényege a következő: ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi (Róm 10, 17); a hit tehát hallásból fakad, a hallás pedig Krisztus tanításából.

[12]

Nemrég kiadott és a reményről szóló enciklikájában a Pápa világosan ír e tanításokról. Abból kiindulva, hogy az életszentség iránti vágy nem átruházható – vagyis senki sem válaszolhat helyettünk a kegyelemre – XVI. Benedek kifejti: **A Jézushoz fűződő kapcsolat azzal a személlyel való kapcsolat, aki váltságul adta magát mindenkiért**

(ld. *1Tim 2, 6*). Közösségben lenni Jézus Krisztussal bevon minket az ő „mindenkiért való létébe”; a mi létmódunkká teszi azt. Arra kötelez minket, hogy másokért éljünk.[13] Ebben gyökerezik azon szükségletünk, hogy továbbadjuk a megváltás örömhírét más lelkeknek. *Meghívásunk, hogy Isten gyermekei legyünk a világ kellős közepén nemcsak azt követeli meg tőlünk, hogy törekedjünk a személyes életszentségre, hanem azt is, hogy járjuk be az egész világ útjait, alakítsuk őket olyan utakká, amelyek minden akadályon átvezetik a lelkeket, egészen az Úrhoz.*[14] Bizonytal tudjuk – mivel Istentől kapott hivatásunk szerves része -, hogy Urunk azt szeretné, hogy fokozzuk a barátságon és bizalmon alapuló személyes apostolkodásunkat, amely oly jellemző azokra a hívekre, akik isteni hivatásukat a világ kellős közepén élik meg, és különösen

azokra, akik az Opus Dei
szellemiségéből táplálkoznak.

Ebben a hónapban lesz hetvenöt éve,
hogy Szent Josemaría döntő
fontosságú lökést adott a fiatalokkal
folytatott apostolkodásnak, amelyet
már az Opus Dei alapítása óta
végzett. 1933. január 21-én,
szombaton tartott az Atyánk először
keresztény képzést adó előadást egy
csapat fiatalembernek.

Mily természetfölötti lelkülettel,
lelkesen és szeretettel indította el az
Alapítónk ezt a tevékenységet!
Mindazonáltal – amint azt gyakran
említette – csupán három
fiatalember jelent meg azon az első
körön, annak ellenére, hogy kilenc
vagy tíz embernek beszélt róla
korábban az Atyánk. Szent Josemaría
azonban nem csüggedt el. Hittel
telve, Nagyasszonyunk és Szent
József közbenjárásában bízva, és
újonnan Rafael főangyalra és Szent

János apostolra bízva ezt az apostoli tevékenységet, megtartotta a szentségimádást annak az első három embernek. Elmélkedjünk lassan a szavairól: ***Amikor vége lett az órának, a fiúkkal a kápolnába mentem, megfogtam Urunkat a monstranciában lévő Oltáriszentségben, felemeltem és megáldottam azt a hármat... és háromszázat, háromszázezret, harmincmilliót, hárommilliárdot láttam... fehéreket, feketéket, sárgákat, mindenféle bőrszínű, illetve az emberi szerelemből fakadó mindenféle kombinációjú embereket. És még ez az álom is kevésnek bizonyult, hiszen most már mindez valóság. (...) Nem álmodtam elég merészet, mivel az Úr még ennél is nagylelkűbb volt.***
[15]

A következő napon, január 22-én, vasárnap tartotta az Atyánk az első katekizmus órát, amely a fiatalokkal

és másokkal folytatott apostolkodásunk elengedhetetlen eszköze, és néhány fiatalember, akivel az Atyánk apostolkodott, eljött rá. Egy Madrid külvárosában, a Los Pinos nevű kerületben található iskolába mentek, ahol sok gyermek várt rájuk. A képzést adó órák, a katekizmus órák, valamint a szegények és betegek meglátogatása – amelyet az Atyánk már jóval azelőtt elkezdett – a szilárd alapja ezen apostolkodásnak, amely – ahogy az Atyánk szokott fogalmazni – ***a szemünk fénye.***

Egyértelmű, hogy a szent rafaeli munka előmozdításának súlya és öröme főként a Prelatúra fiatalabb híveit és azokat érinti, akik ezt a feladatot kapták. Leányaim és fiaim, gondoljatok arra a bizalomra, amelyet az Úr mutat, akik a ti kezetekbe akarja adni oly sok fiatal lelket, akik őszintén keresik életük mély értelmét, hogy ti

megformáljátok őket, mint a fazekas az agyagot. Jól készítsétek elő a köröket és hittanórákat, kérjétek a Szentlelket, hogy adjon szavaitoknak ellenállhatatlan erőt, és kezdjétek határozottan beszélni a barátaitokkal, olyan apostoli párbeszédet kezdve velük, amely *suaviter et fortiter*[16], gyengéden és erőteljesen Krisztushoz vezeti őket.

XVI. Benedek megindító kitartással beszél arról, hogy meg kell hívnunk a fiatalokat, hogy legyenek nagylelkűek, közeledjenek az Úrhoz és kövessék Őt. Visszhangozzuk szavait sokak fülébe, bízva a Szentlélek működésében és abban, hogy a fiatalok képesek nagy ideálok mellett elkötelezni magukat – ez mindig is jellemző volt rájuk, annak ellenére, hogy e képesség néha aludni látszik szívükben.

Forduljunk bizalommal Szent Rafaelhez és Szent Jánoshoz, ezen

apostoli tevékenység
védőszentjeihez, és Szent
Josemaríához is, aki oly sok évvel
ezelőtt útjára indította a szent rafaeli
munkát. Tartsátok szem előtt, hogy
így ti – mi – az Egyház jövőjét, a
társadalom keresztény jövőjét
készítjük elő.

Nagy szeretettel áldalak meg
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2008. január 1.

[1] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatás, 2007. december 19.

[2] Ld. Lk 2, 16-20

[3] SZENT JOSEMARÍA: egy
összejövetel jegyzetei, 1959.
december 29.

[4] Ld. 1Pt 3, 15

[5] Iz 56, 10

[6] Mt 5, 13-14

[7] Ld. XVI. BENEDEK: Általános kihallgatás, 2007. december 19.

[8] HITANI KONGREGÁCIÓ:
Doktrinális jegyzet az evangelizáció egyes szempontjairól, 2007. december 3., 5. pont

[9] *Ugyanaz*, 7. pont

[10] SZENT JOSEMARÍA:
Conversaciones (Beszélgetések), 44

[11] SZENT JOSEMARÍA: egy
összejövetel jegyzetei, 1968.
augusztus 25.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1965.
október 24., 13

[13] XVI. BENEDEK: *Spe Salvi* kezdetű enciklika, 2007. november 30., 28

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus jár előttünk*, 120

[15] SZENT JOSEMARÍA: egy összejövétel jegyzetei, 1975. február 19.

[16] Ld. Bölcs 8, 1

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2008-januari-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-januari-levele/) (2026.02.22.)